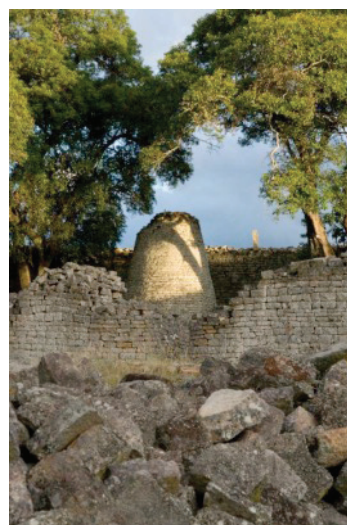

Myrekryb

På et tidspunkt i min tid i Afrika rejste jeg rundt i Zimbabwe, for at foretage en monitorering af et uddannelsesprojekt for spejderledere i nogle afrikanske spejderkorps.

I begyndelsen af vores projekt kunne vi ikke afholde kurser for de zimbabwiske spejderledere i selve landet på grund af Præsident Mugabes meget restriktive holdning overfor ngo'er. Han tillod overhovedet ikke arbejde fra ngo'er, der i deres program bare havde en antydning af en demokratisk dannelse. Da vores projekt i selve titlen "Developing citizens through scouting" klart lagde op til en dannelse af nyttige og handlekraftige borgere i landet, kunne vi ikke få lov til at udføre vort arbejde i Zimbabwe.

Vi omgik dette forbud ved at invitere spejderledere til nabolandet Zambia, hvor de gennemgik den planlagte lederuddannelse indenfor spejderbevægelsen. På grund af flere person- og organisationsproblemer faldt projektet desværre sammen i Zambia. Nogle personer mente nemlig, at pengene gjorde mere nytte i deres egne lommer end til projektets oprindelige opgaver. Hele opklaringsforløbet i forbindelse med denne svindel kom til at involvere andre ledende personer, som slet ikke var interesseret i at blive draget med ind i suppedasen. Det tog tid og trak tænder ud på projektet, som til sidst måtte lukke helt ned i Zambia. Zimbabwe blev derfor ladet tilbage uden mulighed for at drage nytte af projektets midler. Heldigvis skete der en ændring på det politiske plan i Zimbabwe, så Mugabe ikke kunne regere diktatorisk mere. Det åbnede et smuthul til at vi kunne få lov til at foretage kurser i landet. Derfor var vi på rundrejse for at se om resultaterne svarede til rapporterne.

Turen rundt i landet var lagt, så vi kom forbi 'Zimbabwe Ruins'. Det gamle Monomotapa riges hovedstad. Et imponerende byggeri, hvor murenes stene er tilhugget så nøjagtigt, at de gennem århundreder har kunnet holde stand mod vind og vejr uden mørtel eller andet som bindemiddel.

Da vi havde vandret op og ned af de temmelige stejle bakker og svedt grundigt i den direkte sol, begav vi os til vort hotel. Da vi kom til hotellet blev vi slået af byggestilen og indretningen. Det var bygget af samme stentype som ruinerne og på samme måde rundt om de naturlige klipper i terrænet. Det var meget luksuriøst og så temmelig dyrt ud. Gad vide om Danida ville acceptere en overnatning her. Men på grund af Zimbabwes 10 års isolation fra omverdenen under Mugabes styre var priserne ikke særligt høje. Det var standarden dog stadig set i relation til, at man faktisk kun lige var begyndt at kunne købe de mest nødvendige ting til at køre et hotel for. OK man skulle selv have toilettasken fyldt.

Resten var der dog og der var varmt vand i hanerne og meget flotte værelser. Træt efter en lang køretur om formiddagen, eftermiddagens traven rundt i ruinerne og en god middag gik jeg til ro i mit store fine værelse. Værelset, som I kan se, var et helt hus med veranda og udsigt ud over dalen med ruinerne. To store kingsize dobbeltsenge og et badeværelse på størrelse med en mindre stue. Kunne ikke fås bedre.

Et køligt bad, ind under lagnerne og strække benene. Hmmm! Der gik ikke lang tid for søvnen kom krybende selv om den afrikanske nat sang for fuld udblæsning lige udenfor vinduerne.

Midt om natten begyndte jeg at drømme, at der var en eller anden, der stak i mig. Pjat, det er kun fordi du har set ruinerne og læst om livet den gang på museets oplysningsplakater. Sov så.

Stikkeriet fortsatte og begyndte også at klø lidt.

Pludseligt blev det for meget og jeg blev lysvågen ved at køre hånden bag om nakken for at klø tilbage og den blev rød og fugtig!! Op og ud af sengen i en fart. Hvad var det? Var det farligt? Hvad ligger der i sengen sammen med mig? Der var ingen elektrisk strøm til lamperne. Generatoren var slukket. Der stod jeg midt i den kulsorte afrikanske nat med mit marteridt. Jeg fik dog fumlet tilstrækkeligt til at få tændt et stearinlys.

Med stearinlyset helt nede ved hovedpuden kunne jeg se, at den var levende. Der var hundredevis af små sorte myrer, som holdt fest. Nu er det selvfølgelig sjovt at være med til fest, men ikke helt, når det er én selv, der står på menuen som hovedret. Ud i bad for at vaske myrerne af ryggen, nakken og håret. Godt med shampoo for at lindre den kløende fornemmelse. Tilbage i værelset tog jeg et billede, for ingen ved sine fulde fem ville tro på sådan en historie. De små sorte pletter på hovedpuden og lagenet er alle levende myrer.

Da jeg ikke troede, at det ville hjælpe på problemet at lægge mig over i den anden seng i værelset, besluttede jeg at se, om der skulle være en receptionist eller i det mindste en vagtmand.

Ud gennem den sorte nat, op til hovedindgangen. Ingen – til at begynde med, men lige pludselig dukkede vagten frem af mørket og spurgte, om der var noget galt.

Da han havde hørt min historie, mumlede han "ikke igen", fandt en nøgle i et hul i muren og gik med ned til værelset for at se på besætningen. Jeg fik et andet værelse og kunne gå til ro der. Lige inden han gik tilbage sagde han:

"Du var heldig, at det var de sorte myrer."

"HELDIG!?!"

"ja, de gør ingen skade. Det klør lidt og så er det væk i morgen ... Du ville have været meget værre stillet, hvis det havde været de røde!"

Efter et stykke tid med nervøs venten på endnu et besøg, faldt jeg i søvn og sov godt til næste morgen, hvor jeg nogenlunde veludhvilet kunne tage fat på endnu en dags oplevelser.

Af Claudius Jensen HC Greve